SENTINELA

ANUL IV, Nr. 13
28 Martie 1943

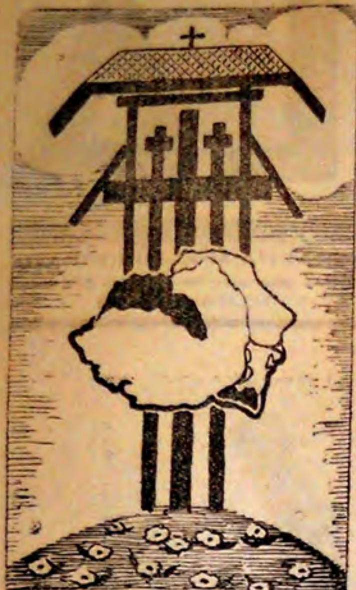
GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov C. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

AVIOANELE INAMICE SUNT VÂNATE DE BRAVII NOŞTRI OSTAŞI

Neclintiţi la datorie, inimoşii servanţi dela tunul anti-aerian, veghează zi şi noapte ca niciun avion duşman să nu scape nevătămat. Bolşevicii cunosc preciziunea tragerii băieţilor noştri şi mulţi dintre aviatorii inamici, care au încercat să sboare deasupra liniilor noastre, nu s'au mai întors în tabăra sovietică, fiind pentru vecie scoşi din luptă.

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

CAMARADERIA PE FRONT

In spre seara zilei de 7 August 1942. după ce cota Est de comuna Doroffiev — în apropiere de Volga — fusese ocupată de un pluton de vânători, se aud strigătele de ajutor ale serg. Simion Dumitru, căzut rănit în faţa poziţiei duşmane, unde fusese trimis cu o însărcinare specială. Din grupa de ostaşi care auzise strigătul de ajutor al bravului sergent, fruntaşul Răuţi Ilie a sărit imediat să-şi salveze camaradul greu rănit. Dar cum să porneşti într'acolo, căci gloanţele cădeau cu miile, brandt-urile şi artileria inamică trăgeau fără încetare, de nu puteai ridica nici capul. Să-ţi expui vieaţa pentru o încercare fără niciun sorţ de izbândă, când moartea muşcă din fiecare centimetru pătrat de pământ şi în fiecare clipită? Cine să te apere până acolo? Până la sergentul rănit nu se putea ajunge decât numai pentru a mai adăuga încă un glas de ajutor.

Fruntaşul Răuţi Ilie cântăreşte spiritul de conservare al vieţii şi dragostea de camarad; ia curând o hotărîre. Se înfăşoară în blindajul credinţei în Dumnezeu şi porneşte.

— Doamne, îţi dăruesc cu toată inima vieaţa mea. Dacă ea este necesară pentru salvarea camaradului meu, apăr-o, de nu, ia-o! Plec să-mi fac datoria de frate, ca şi pe aceea de Patrie! Şi, luminându-şi chipul cu o cruce mare pe piept s'a aruncat în furtuna morţii. Pe coate, târâş, s'a apropiat din ce în ce de locul celui rănit. Piuiau gloanţe pe la urechi, se înfigeau sfârâind în jurul lui, plesneau deasupră-i gloanţe, scormoneau pământul obuzele grele, fâsâiau ca limbile şarpelui schijele aprinse în văzduh.

Fruntaşul dispreţuieşte totul şi a ajuns teafăr la eroul rănit. Cu el în spinare s'a târît apoi cu greu prin acelaşi iad al morţii. Dar Dumnezeu a fost cu ei şi i-a apărat. Truda salvatorului a fost mare. L-a tras pe rănit târîş, de picioare, pe creasta expusă focului duşman.

A ajuns, în sfârşit, sleit de puteri şi de căldura dogoritoare a zilei, la postul de prim-ajutor.

P. V.

UNIREA BASARABIEI

Bucuria „unirii", de acum 25 ani, când pământul sfânt al Basarabiei a întregit hotarul României, a făcut să vibreze puternic sufletul neamului care aştepta de mult dreapta împlinire.

Atunci, ca şi azi, purtam în inimi icoana României adevărate şi am pornit lupta pentru desrobirea fraţilor de pe plaiurile Basarabiei şi Bucovinei.

Gândul „unirii" îi muncea aprig pe Basarabeni. In adunările ce au avut loc în oraşele din Basarabia: Orhei, Bălţi, Chişinău, în ajunul zilei de 27 Martie 1918, fraţii noştri „d'un sânge şi de o lege", cer unirea.

La 27 Martie, în prezenţa primului ministru, de atunci, al României, se citeşte în Sfatul Ţării, declaraţia de „unire", fără condiţiuni.

„Basarabia, în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea Neagră şi vechile graniţe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută şi mai bine de ani din trupul vechei Moldove, în puterea dreptului istoric şi dreptului de neam, pe baza principiului ca noroadele singure să-şi hotărască soarta lor, de azi înainte şi pentru totdeauna, se uneşte cu mama sa România".

După citirea declaraţiei, într'o atmosferă înălţătoare, ia cuvântul primul ministru al României:

...„In numele poporului român şi în numele regelui României, cu mândrie iau act de declaraţia Dv. pentru unire, şi declar că Basarabia este de acum unită pe vecie cu România, una şi nedespărţită. In aceste clipe să ne închinăm în faţa geniului rasei noastre, care, după o despărţire de un veac, găseşte singur calea firească, care să-l ducă la mântuire, calea firească arătată de istorie".

Din anul unirii 1918, şi până la anul urgiei bolşevice, Basarabia a muncit cu râvnă sub steagul românesc, uitând rănile stăpânirii străine.

In anul 1940, Ruşii ne-au călcat iar sfintele morminte din Ţara Basarabilor, dar Dumnezeu nu i-a îngăduit mult timp.

La 22 Iunie 1941 ne-am ridicat frunţile, ne-am adunat puterile şi umăr la umăr cu armata germană, am trecut Prutul, la ordinul şi sub conducerea Mareşalului Desrobitor.

După câteva luni de luptă, Tricolorul Ţării fâlfâie pe locurile unde s'a păstrat de veacuri o credinţă creştină şi s'a vorbit o frumoasă limbă moldovenească.

Clopotele bisericilor au bătut ziua şi noaptea, iar slujitorii altarelor împreună cu tot norodul, au întâmpinat cu flori armata desrobitoare care şi-a urmat drumul, dincolo de Nistru.

Increzători în puterile lor, Românii vor lupta până în clipa în care duşmanul va fi nimicit, căci numai aşa vom avea liniştea pe care o dorim copiilor noştri, împlinind slovele din testamentul membrilor Sfatului Ţării, din 27 Martie 1918, care spun:

„De azi înainte şi pentru totdeauna, Basarabia, se uneşte cu mama sa România".

I. DĂNCAU

Acolo, mâine vor cânta gorunii

Noi mai avem flăcăi pe lângă vetre
Căliţi în focul luptelor amare
Şi gloanţe avem şi trăznete şi pietre
Ca să'ntregim străvechile hotare...

Noi mai avem morminte răzleţite..
Şi doine dragi, rămase 'n altă ţară
Şi-avem atâtea vise ne'mplinite
Câţi muguri are plopu'n primăvară.

Vulcani crescuţi din românescul sânge
Mai clocotesc şi-acum prin văi pusderii
Şi-atâta cântec haiducesc se frânge,
Departe peste graniţele ţării...

Acolo 'n fiecare brad se aude
O inimă cum bate să se spargă
Şi mii de flori, cu gene veşnic ude,
Sărută — pentru mâine — zarea largă.

Acolo spicul grâului ne-aşteaptă,
Şi munţii se desfac cu vuet mare
Ca să găsim la 'ntoarcerea cea dreaptă
Moşnegi cărunţi, cu pâine şi cu sare...

Acolo, mâine vor cânta gorunii,
Din cracă'n cracă şi din frunză'n frunză,
Iar ochii plini de dragostea minunii
Vor plânge fără să se mai ascundă.

Noi mai avem flăcăi pe lângă vetre
Cu suflet dârz, călit în vremi amare
Şi gloanţe avem şi trăznete şi pietre
Ca să 'ntregim străvechile hotare...

Sold. t. r. ROBERTH EISENBRAUN

Discursul Fuehrerului

Fuhrerul a vorbit din nou în faţa poporului german. In ultimul timp, din cauza situaţiei de pe front, care-l reţinea la marele Cartier General, Fuhrerul se adresase poporului german în mod indirect, făcând ca mesagiile sale să fie citite în public de alţi membri de vază ai partidului Naţional-Socialist. Acum, cu prilejul Zilei Eroilor, frontul fiind definitiv stabilizat, Fuhrerul a putut părăsi pentru o zi zona de operaţiuni, venind la Berlin.

Cuvântarea Fuhrerului este străbătută de aceeaşi hotărîre nestrămutată de a lupta şi a învinge, de aceeaşi credinţă fanatică în isbânda finală şi în dreptatea cauzei germane. Fuhrerul se adresează poporului său deschis, bărbăteşte.

El a vorbit fără înconjur de greutăţile înspăimântătoare ale acestei ierni de războiu pe frontul de Răsărit, de criza în care, printr'un destin nedrept, căzuse la un moment dat armata germană. Dar această criză a fost învinsă, frontul este stabilizat, a spus Fuehrerul, şi „începem să luăm măsurile necesare care ne vor asigura din nou succesul în lunile ce vor veni, până la victoria finală".

Primejdiile din iarna trecută, a accentuat Fuehrerul, înlătură acum orice îndoială asupra pericolului bolşevic. Ne dăm seama cutremuraţi, a adăugat Fuehrerul, de ceea ce ar fi aşteptat Germania şi întregul nostru continent, dacă mişcarea naţional-socialistă n'ar fi venit la putere acum 10 ani şi n'ar fi început reclădirea armatei germane.

Acest războiu, spune Fuehrerul, a fost impus omenirii de evreime, prin cele două elemente de acţiune ale ei: capitalismul şi bolşevismul.

Cancelarul Hitler, a avut de asemenea cuvinte aspre la adresa conducătorilor politicii engleze şi americane, care declară făţiş că intenţia lor în acest războiu este distrugerea Germaniei. Soarta pe care ne-o pregătesc anglo-saxonii — a spus mai departe Fuehrerul — adică distrugerea independenţei Reichului, luarea copiilor, sterilizarea bărbaţilor, etc., nu se deosebeşte mult de aceea care ne-ar aştepta dacă teroarea bolşevismului ar invada vreodată Germania.

Fuehrerul, afirmă cu hotărîre că la sfârşitul acestui războiu, nu Germania şi aliaţii ei vor cădea pradă bolşevismului, ci tocmai acele state se vor prăbuşi, care se lasă tot mai mult pe mâna evreimii şi sunt infectate treptat de otrava bolşevică. Păcatul pe care aceste state îl comit astăzi împotriva restului omenirii şi al civilizaţiei, va fi plătit printr'o mare nenorocire ce se va abate asupra lor.

Conştient de greutatea acestui războiu, şi de însemnătatea vitală a deciziei lui, poporul german se găseşte astăzi în mobilizare totală a întregii sale forţe, pentru a câştiga victoria. Jertfa celor 542.000 de bărbaţi germani, morţi până acum pe câmpurile de luptă, nu va fi în zadar.

Distrugător românesc păzind un convoiu pe Marea Neagră

TRADIȚIE ȘI PREDESTINARE

Fibrele adânci ale ființelor transmit ele oare, din generație în generație, tanicele porunci rămase nerostite de înaintași?... Ce misterios legământ, ce atavic instinct îndeamnă oare pe nepot să continue meșteșugul și vocația bunicului, prelungind mai departe în viitor tradiția de mândrie a unei familii... Sunt întrebări care se ivesc atunci când încerci să deslușești de unde vine eroismul acestui tânăr sublocotenent de roșiori, care abia vindecat de rana dobândită pe front, clocotește de neastâmpărul de a se întoarce în prima linie, printre camarazii de luptă, sub stindardul fluturat în galopul roibilor cu scântei în copite ...

Acolo, în fruntea plutonului său din

Regimentul 9 Roșiori, sublocotenentul acesta cu chip de adolescent, simte necontenit lângă dânsul o invincibilă prezență: este amintirea tatălui său, generalul de astăzi, care s'a avântat și el în carieră, tot la comanda unui pluton de călăreți, acum un sfert de veac, în același regiment... Este încă amintirea unchiului său, comandantul unui alt regiment de călăreți, care la gradul de colonel, a pornit să cucerească, sub vijelia de gloanțe, crucea ordinului „Mihai Viteazul", pe care fratele său mai mare a dobândit-o în marele războiu, avântându-și escadronul în foc... Mai în sus, pe urcușul generațiilor, este amintirea bunicului, care din anii copilăriei nu visa decât galopuri cu fluturări de coame și care poposind în altă armă a rămas totuși sub uniforma ei o vieață întreagă, din dorința de a muri tot soldat...Iar dacă urcă mai departe gândul nostru, în cuprinsul anilor, — sau dacă în cursul recunoașterilor se va abate puțin din sectorul unității sale, acest tânăr sublocotenent cu proaspăt șevron de rănit pe braț, va întâlni patrulele camarazilor din Regimentul 5 Călărași, în care străbunicul său a fost comandant de escadron, cândva, pe vremea Războiului de Neatârnare...

Este mult de atunci... Sunt de atunci 65 ani, dar de peste genunea atâtor decenii înaintașii și nepoții se regăsesc, își predau consemnul, simt scara... Ce negrăit decret a trimis oare și trimite încă, pe tânărul ofițer din 1943, să împlinească aceeași ursită ca și străbunicul cărunt, adormit întru Domnul, tocmai prin 1890?... Legatar al unei tradiții de bărbăție, copilul nu face decât să împlinească misteriosul mesagiu al sângelui. Așa cum rădăcinile tinerelor tulpine se implântă să-și tragă seva din obscurele adâncuri ale mormintelor, sublocotenentul de astăzi nu face decât să se inspire din pildele străbunicului său, luptătorul dela 1877, care, după cumplitul vălmășag dela Plevna, trimetea celor de-acasă următoarele rânduri:

1877, Decemvrie
ora 8 dimineața
orașul Rahova

Iubite Dumitrache.

Am primit scrisoarea ta, însă nu ți-am putut răspunde îndată, fiindcă am primit-o tocmai în timpul căderii Plevnei, când nu ne vedeam capul de serviciu, cu felurimi de patrule și escortarea prizonierilor.

Grozav tablou a fost căderea Plevnei, mii de morți și răniți, dar în fine, după o luptă de 6 ore, a căzut!... Acum, după ce am biruit aci, mergem să cucerim și Vidinul, care se află vis-à-vis de Calafatul nostru.

Mare e Dumnezeu!... Sperăm să-l ocupăm tot atât de bine ca și pe Plevna, cu toate că deocamdată ne împiedică zăpada, care a căzut foarte mare pe aici. Noi, ca să ajungem la Rahova, a trebuit să facem un marș pe un viscol atât de mare, că abea puteai vedea.

Acum, când vei vrea să-mi scrii, adresează-mi prin Bechet la Rahova (sau ori unde se va afla, în Bulgaria, către Vidin).

Arată scumpilor noștri părinți sărutările mele de mână, precum și la toate rudele și prietenilor sănătate.

Pe tine și familia ta vă sărut și îmbrățișez. Vă urez să petreceți cu bine și sănătate Sfintele Sărbători.

..Fratele tău.

Mihalache.

Dela străbunicul acesta, căpitanul Mihalache Cosâmbescu, care, după ce biruise, sub viscolele dela Plevna, și dela Rahova, a venit să moară creștinește în Călărași Ialomiței, până la tânărul sublocotenent de roșiori, care, în 1943, arde de nerăbdarea de a-și regăsi pe front călăreții, în fruntea cărora a fost rănit anul trecut, spița familiei cuprinde alte două generații: între înaintaș și strănepot, mai descoperi încă doi cavaleri ai ordinului „Mihai Viteazul", frați între ei, amândoi nepoți în linie directă feminină ai căpitanului Mihail Cosâmbescu dela Plevna... Călăreți și ei, acești fii ai Călărașilor din Ialomița, au crescut lângă apa fiuviului de graniță, și undele Dunării le-au rostit din pruncie aceeași poruncă de biruință și de veghe hotarnică pe care le-o șoptise și înaintașul acela din Regimentul 5 Călărași, călăuzit de neclintită credință

(urmare în pagina 4)

Cartea eroilor desrobirii

Zilele acestea a apărut în editura „Gorjan", sub modestul titlu „Fapte de arme", întâiul volum, dintr'o documentată operă, menită să fie o prețioasă contribuție la istoria sfântului războiu al desrobirii fratilor basarabeni și bucovineni.

Am început cartea cu un simțământ de adâncă evlavie, — parc'aș fi deschis într'un altar o evanghelie făcătoare de minuni — și pe măsură ce mă adânceam în paginile scrise cu atâta putere de retrăire — simțeam cum sufletul îmi este cuprins de o mistuitoare flacără românească, așa cum n'am mai simțit dela citirea inspiratelor pagini ale istoricului Nicolae Bălcescu.

Cu drept cuvânt cartea se poate așeza într'un altar, pentru că faptele eroice descrise acolo cu litere de foc, alcătuesc evanghelia Neamului, pe temeiul căreia ne-am căpătat dreptul la viață și la stima celorlalte popoare.

Desigur, acest prim volum de 126 de pagini n'a putut cuprinde decât puține crâmpee din marele războiu ce-l trăim cu înfrigurare, — dar câtă vijelioasă hotărîre se deslănțue din aceste câteva acte de vitejie, — câtă lumină se revarsă din icoanele sfinților eroi, rânduiți pentru vecinicie în catapeteasma glorioasă a istoriei!

Făpturile camarazilor ce până mai ieri erau între noi, — se găsesc astăzi înălțate atât de sus: faptele lor ocupă un loc atât de uriaș în destinul nostru, încât mintea noastră nu poate încă să le cuprindă toată strălucirea. toată sfințenia dăruirii lor la temelia României de mâine.

Am retrăit în filele „Faptelor de arme", clipele avântate ale trecerii Prutului, chiotul dorobanților în fugărirea dușmanului peste Nistru, iureșul năpraznic dela Țiganca, dela Dalnic, Odesa, Sevastopol și atâtea alte localități însemnate cu sânge românesc.

Am citit cu răsuflarea oprită aceste isprăvi vitejești, povestite pe scurt de către oameni ce au fost martori, și sunt pe deplin încredințat că măreția lor întrece tot ce s'a scris în istoria războaielor.

Iată-l pe neînfricatul colonel Halunga, eroul dela Odesa, în fruntea regimentului său de vânători. Il văd ca un uriaș, trecând prin iadul de foc, până în primele rânduri. Soldații îl zăresc și șoptesc: „A venit d-l colonel"; mâinile se strâng mai aprig pe arme, puterile se înzecesc.

— „Să vă văd, băieții mei!", le zice colonelul și în clipa aceea, toți au crescut ca munții, până la cer și s'au prăvălit năpraznic asupra păgânilor.

Vitejia românească a triumfat asupra dușmanului de totdeauna și izbânda a fost a noastră.

Scrie mai departe în carte:

„Colonelul Halunga a căzut, dar din trupul lui s'a desprins o plăsmuire de lumină, care se înalță spre cer, plutește peste câmpie, 'nvăluie pe toți ostașii spiritul camaradului, pe care ei îl simt, îl aud îl văd cu mâna întinsă spre ținta urmărită, înălțând ca un simbol jertfa de sine pentru veșnicirea și strălucirea Patriei".

In felul acesta viu și minunat sunt arătate faptele eroice. în număr de vreo 25, iar pe dinaintea ochilor se perindă, ca într'o legendă, chipurile de ofițeri și ostași, de toate vârstele, de toate armele, dovedind că virtuțile străbunilor au rodit cu prisosință în inimile urmașilor...

Dela general până la simplu soldat, toți au fost bravi, toți au luptat cu un eroism despre care veacurile vor povesti cu admirație.

Dar dușmanul din răsărit, încă nu este răpus cu desăvârșire. Pilda eroilor trebue să ne conducă în luptă până vom câștiga victoria definitivă.

Numai astfel ne vom face demni de fapta celor care s'au jertfit pentru Patrie și Cruce.

I. VALERIAN

Luptă sfântă

Oastea lui Hristos, biruitoare,
Va zdrobi sălbaticele hoarde,
Căci credința — flacără din soare —
In adâncul inimilor arde.

Când ostașul luptă pentru Cruce
Si pentru pământul strămoșesc,
O lumină sfântă îl conduce,
Mari puteri, în sufletul său, cresc.

El primește ajutor de sus.
Să se-avânte'n luptă, vitejește.
Gândul și-l îndreaptă spre Iisus
Care pașii îi călăuzește.

Umbra morții nu-l mai înspăimântă,
Căci de Dumnezeu e ocrotit.
Prin credința lui, în lupta sfântă,
Brațul său va fi nebiruit.

De un singur dor este purtat
Un ostaș al Crucii, credincios:
Sufletul să-i fie luminat
De icoana Domnului Hristos.

DIMITRIE ALBOTA

In urmărirea inamicului

IN CAUCAZUL DE VEST

Peisajul Caucazului, in sectorul frontului ocupat de o unitate românească de vânători de munte — poate aminti munții patriei lor — după înfățișare. Ior acolo unde cota X lunecă spre Sud, unitatea și-a făcut drum spre poziția sa de iarnă. Coasta din față este acoperită de pădure și lăstăriș, ceea ce poate fi foarte favorabil pentru cei ce se apără, dar avantajos și pentru cei care atacă. De aceea și unii și alții s'au folosit în timpul iernii de acest avantaj ce le oferea terenul.

Incă din toamnă, vânătorii și-au construit, pentru timpul de iarnă, cazemate și adăposturi, pe vale. Săparea pământului pentru cartiruirea de iarnă, s'a făcut intr'un teren pietros și cu grele sforțări. Dar, lemne s'au găsit din belșug, pentru a căptuși pereții și podeaua. Și toate adăposturile au fost legate intre ele prin transee. Poziția este închisă cu sârmă ghimpată, dela care prima cazemată se află numai la câțiva metri. Este mică, dar constitue un sector tipic pe frontul din Caucaz.

Timp de aproape o sută de zile au lucrat acolo vânătorii, cu inamicul în față. Lună de lună, săptămână de săptămână, zi de zi, in fiecare oră, mereu atenți la dușman și gata la orice.

Deseori, mitralierele dușmanului au împroșcat valea vânătorilor; ei au răspuns cu aruncătoarele de grenade. In timpul nopții, detașamente de recunoaștere se strecurau până departe în dosul liniilor inamice.

De câteva zile, vânătorii observară, pe valea ce desparte cele două poziții adverse, oare cari schimbări și mișcări ce lăsau să se bănuiască un atac al bolșevicilor. Posturile de observație primiseră ordine severe.

Noaptea în care atacul bolșevic trebuia deslănțuit, sosise. De mai multe ore nu se mai auzise nicio impușcătură. Posturile fuseseră îndoite, căci alarma se putea produce in orice oră.

Ce avea de gând inamicul? Trece oră după oră. Cerul clar al nopții de iarnă, presărat cu stele, arată că se apropie primele ore ale dimineții. Deodată s'a auzit alarma! Posturile au raportat, pe fir, că dinspre inamic, se aude sgomot de tancuri. Fiecare este la postul său. Orele trec greu. Incet, încet, apare lumina, pe care o radiază zăpada, din negura ce se ridică. E timp nimerit pentru un atac boleșvic. Ce se întâmplă oare de cealaltă parte? Abia se crăpase de ziuă și huruitul tancurilor a început să se apropie. Sosesc! In ce sector va ataca dușmanul? Aici? La dreapta? sau la stânga? Și fiindcă artileria bolșevicilor și-a îndreptat tirul spre stânga, aceasta lasă să se înțeleagă intenția (ce ei o au), de a ataca în acea parte. Se văd primele tancuri, ca niște monștri, ieșiți din pădurea seculară: două, trei, apoi cinci. Se îndreaptă spre poziții. Pe tancuri stau cocoțați infanteriști bolșevici. Cu tot focul artileriei bolșevice, vânătorii îndreaptă armele împotriva tancurilor. Nici unul dintre cei așezați pe tancuri nu au mai ajuns până la poziții. Un tanc se lovi de o mină și sări in aer, in bucăți. Celelalte aleargă să apere un punct de pe coastă, pe linia principală de luptă a vânătorilor de munte. Un tanc trecu peste câteva gropi făcute de obuze, și in care se găseau vânătorii romäni. Dar ostașii rămaseră acolo în gropile lor, de unde țâșniră, după trecerea monștrilor și loviră pe bolșevicii ce veneau in urmă. Tancurile ce pătrunseseră inainte, trăgeau cu sălbătăcie. Două dintre ele fuseseră distruse de către vânători, în luptă apropiată. Celelalte două voiră să fugă înapoi, dar unul dintre ele nimeri în tirul unui tun antitanc. In curând, el fu cuprins de flăcări.

Câteva ore după aceea, oamenii putură răsufla puțin. Bine înțeles că dușmanul a mai încercat în ziua aceea un atac, dar a pățit la fel.

Pentru cel de al doilea atac, bolșevicii și-au ales amurgul. Iar a început focul artileriei, apoi au apărut tancurile, urmate de mase compacte de infanteriști. Din nou au fost prinse de vânători și tunurile antitanc. De data asta însă nici unul nu a reușit să pătrundă în pozițiile vânătorilor.

Patru tancuri rămăseseră imobile in fața liniilor, altele se întoarseră, iar printre tancuri, numeroase cadavre de bolșevici. Atacul s'a terminat. Vânătorii răsuflă. Așa își duc vieața pe front.

Azi se dă un atac aici, mâne se dă altul cine știe unde. Și ori unde încearcă bolșevicii să facă vreo pătrundere în front, se aleg cu capul spart. Incet se lasă seară. Vânătorii de munte români au petrecut împreună cu camarazii lor germani, o zi grea, o zi ca multe altele.

PAUL NIDERREITER

Cântec din Basarabia

Frunză verde baraboi
Ne-a făcut mama pe doi
Unul miercuri, altul joi,
Și-a umplut lumea cu noi...
Și-am avut o surioară
Și-a umplut lumea de pară
Maica a pornit prin țară
Să ne strângă grămăjoară,
Să ne dea la Bălți la școală
Muscălește să 'nvățăm,
Mâna Rusului s'o dăm!
Muscălește-om învăța,
Limba când ni-o vor tăia,
Când a crește grâu'n tindă
Și-o s'ajungă spicu'n grindă
Și-o să fie ca pe lunci
....Poate-atunci
Și nici atunci!...

TRADIȚIE ȘI PREDESTINARE

(urmare din pagina 3)

in Dumnezeu și in izbândă, peste troienii și vifornițele dela Vidin...

Intre 1877 și 1943, — dela un leat la altul, — câtă asemănare în destine!... Pornit din prima zi de ofensivă, în Războiul Reintregirii, Regimentul 5 Călărași se află și acuma undeva, acolo, lângă piscurile Caucazului, la flancul Regimentului 9 Roșiori, în care și nepotul și strănepotul au venit să ia comandă de pluton.

La podoaba decorațiilor din 1877, drapelul regimentului cinstit de bunic, a adăugat mândra furajeră a ordinului „Mihai Viteazul", cucerită in acest sfânt războiu.

Nimic nu s'a schimbat în destinul escadroanelor și al călăreților... Aceeași dârză hotărîre în priviri, în suflete, în mărturisirile graiului... Aceleași sfinte sărbători petrecute tot prin vrăjmașe singurătăți, și sub același crivăț... Prin asemenea legăminte de ursite dobândesc neamurile conștiința valorii lor; prin asemenea predestinări se continuă într'o familie tradiția eroismului, moștenit dela străbunic de copilul care-și simte fruntea miruită cu un semn călăuzitor; prin asemenea moșteniri se constitue tezaurul de datini al căminurilor, spiritul de corp al regimentelor, tradițiile de victorie ale armatelor...

Când urmașul năzuește să se măsoare astfel cu înaintașii, împlinind și depășind toate făgăduelile sângelui, omul nu mai are o existență proprie; un copil care deschide ochii asupra unui portret de bunic in uniforma datoriei și a jertfei, este din pragul vieții admis la împărtășania Neamului.

Prin strănepot, moșul află că el nu a murit de tot: mai respiră ceva din vieața și din avânturile înaintașului, în năpustirile eroice ale nepotului, — toate cele trei generații de luptători sunt legate printr'o lozincă și printr'o conștiință. Nu îi mână strania fascinație a orizonturilor, pe acești biruitori, care descalecă dincolo de zări, acolo unde vântul bătăliilor toarce șuvițe negre de fum din albele fuioare ale flăcărilor.

In mână silueta aceea a înaintașului a cărui manta fluturată de crivăț fâlfâie în viscol ca un depărtat fanion, — amintind porunca rostită de străbunic

1877 Decemvr
ora opta Dimin.
satu Rahova
(lan oravia)

Iubite Dumitrache

Am primitu scrisorea ta, ânsa nuțem putut răspunde audată, fiind ca am primito tocma ăn timpul Căderei Plevnei. Când vine vedem Capu de serviciu, cu felurimi de patrule și escortarea prisoneriloru Grozav tablou afostu Căderea Plevnei; mii de morti și raniți daru ânfine dupe olupta de 6 ore acaputu .... Arata dumpiloru nostri părinți sarutarile mele de mâna precum și la tote rudele și prietinii sanatate. petine și familia ta vă sarut și ânbrătișez va urezu sapetreceți Cu bine și Sănatate Sf. Sărbatoru

Fratele tau

Mihail

și din care nepoții au făcut lege pentru împlinirea datoriei către Țară...

S.

Dumnezeu ajută Românilor

Această minunată frază o desprindem dintr'un ordin de zi pe Divizie în care se preamăresc eroicile fapte de arme ale unui regiment de infanterie și unui batalion de dorobanți vâlceni și romanățeni, care împreună cu un regiment de artilerie, s'au acoperit de glorie în ziua de 20 Octomvrie 1942.

In zorii acestei zile, un furios atac inamic se deslănțue asupra Diviziei românești în sectorul apărat de unitățile de mai sus. Un puternic foc de artilerie inamică îndreptat în potriva pozițiunilor noastre, preparase înaintarea și sub protecția lui masele de bolșevici se rostogoleau ca niște tăvălugi uriași spre liniile românești.

Dar bravii noștri tunari reperează îndată bateriile inamice și răspund printr'un bombardament violent și atât de precis încât în scurtă vreme cea mai mare parte din ele sunt scoase din luptă, în același timp infanteriștii și dorobanții noștri se aruncă în valurile năvălitorilor cu toate armele ce le au la îndemână. Prin desișul de trupuri inamice, grenadele fac spărturi fioroase, mitralierele trăsnesc în piept șiruri întregi de năvălitori, care înainte de a se prăbuși la pământ, rămân o clipă țepeni ca într'o funebră trecere în revistă. Bravii tunari, care în răstimp izbutiseră să distrugă cea mai mare parte din bateriile inamice, își îndreaptă acum cu iuțeala fulgerului, tunurile în puhoiul bolșevicilor și prin trageri la gura țevii, desăvârșesc măcelul.

In fața pozițiilor românești zac acum mormane de cadavre. Atacul a fost respins și Divizia românească rămâne mai departe neclintită pe poziție.

„Ca și la Odesa, au respins sângeros dușmanul perfid...".

Cu evocarea acestei memorabile victorii românești, una dintre cele mai categorice din războiul din Răsărit, începe ordinul de zi, prin care comandantul Diviziei, căreia aparțineau eroicile unități, comemorează faptele de arme din ziua de 20 Octomvrie 1942. Și ordinul de zi urmează:

„Dumnezeu ne-a ajutat ca nicio vieață românească să nu piară în această acțiune, răsplătind astfel, lupta dusă de Cruce în contra întunericului bolșevic".

Ce dragoste de părinte trebue să fi înduioșat inima acestui comandant, pentru ca bucuria, că niciunul din ostașii lui n'a pierit în luptă, să-i fi inspirat asemenea calde cuvinte de mulțumire lui Dumnezeu și ce conștiință înaltă a pus stăpânire pe inimile luptătorilor dela Răsărit atunci când caracterizează triumful Crucii drept scop al luptei împotriva bolșevismului.

SBURAND SPRE CAUCAZ

Marile avioane de transport greu, a căror bază se află instalată într'o localitate a câmpiei ucrainiene, au primit nouă misiune pentru Caucaz. Pentru piloţii acestei unităţi care nu ştiu ce însemnează oboseala şi vremea rea, drumul Caucazului nu e nou. Au făcut atâtea sboruri în această parte rusească şi nu e niciunul să nu aibe ceva de povestit din regiunile de pe tot cursul Cubanului până sub crestele munţilor, pe unde trupele române au învins pagini de neuitat eroism.

Dar, acum, misiunea face haltă într'o localitate din Crimeea, de unde timp de câteva zile se vor face transporturi pentru o mare unitate de cavalerie. Caravana aeriană se alcătueşte şi îşi ia sborul sub conducerea însăşi a comandantului grupului, căpitan Stoian. Cu pilotul de linie Radu Dumitru, la volan, ne reamintim de regretatul său coleg Ifrim, dispărut tot într'o misiune pe frontul de Răsărit, în timp ce sburam la câţiva metrii de pământ, atât cât ne îngăduie plafonul norilor, peste coclaurile Crimeeii. Din loc în loc, perechi de dropii îşi iau sborul pe sub noi, parcă ar voi să se ia la întrecere cu uriaşele păsări metalice. Iepuri şi felurite sălbăticiuni de câmp sunt stârnite, de sgomotul motoarelor, împrăştiindu-se pe Câmp. Nicăieri n'am văzut atâtea dropii ca aici. Curând ajungem în regiunea luptelor care s'au dat anul trecut pentru strâmtoarea Kerci. Urmele bătăliilor sunt grăitoare, fiindcă din marginile ce se afundă sub apa mării şi cât vezi pe câmp, pământul prezintă o răscolire ce înfioară resturi de maşini, tancuri şi arme, se află peste tot, prin gropi de obuze şi de adăposturi. Ce infern trebue să fi fost aici? N'am văzut nicăieri un câmp de bătălie care să sugereze o mai puternică impresie a neînduratei încleştări de oameni şi fier.

Prin acest foc au trecut, victorioase şi diviziile române de munte, de infanterie şi de cavalerie.

Aterizăm pe aerodromul dintre două dealuri, unde găsim o unitate germană de vânătoare ce face de patru luni strajă la porţile Azovului. Sunt vânători din cei care în Basarabia şi la Odesa s'au bătut cu cel mai detaşat elan şi cu cel mai accentuat dispreţ de moarte. Decolăm îndată cu direcţia Caucazului, având alături patru bondari jucăuşi, ai unităţii de vânătoare, care ne face protecţia. Peste marea îngheţată este un adevărat „Bulevard Aerian''. Sute de avioane de transport, de luptă, remorcaje de planoare se încrucişează în du-te-vino. Este un spectacol într'adevăr interesant şi o icoană vie a ceea ce va putea fi aviaţia în serviciul civil, după războiu. Mii de tone de material, sunt duse pe calea aerului, mii de soldaţi, unii aduşi în concediu alţii, duşi pentru înlocuire, fac călătoria cu avionul sau cu planoarele.

Pe aerodromul de pe malul Cubanului găsim soldaţi ai unei eroice divizii, care pleacă în concediu. Au părăsit Nalcik-ul pe care l-au cucerit cu atâta bravură, în urma unui ordin. Unul din ei se miră:

— Nu ştiu de ce ne-am retras de-acolo, că noi eram tari!... Băteam pe bolşevici oricând...

— Ştiu ei, dela comandament, ce au de făcut..., răspunde un alt camarad. Sunt amândoi bănăţeni, n'au mai sburat niciodată.

Aşteaptă disciplinaţi, împărţiţi pe grupuri, avioanele germane care-i transportă în Crimeea.

Atmosfera în jurul aerodromului cu sute de avioane e în continuu zumzet de motoare, încât pare că ne găsim în apropierea unui uriaş stup cu cine ştie ce specii de albine. Din când în când înălţimile sunt sfredelite de sgomotul scuţit al vânătoarei lor. O patrulă venită din sector se lasă peste aerodrom, bătând aripile în semn de victorie. Unul dintre avioane se desprinde făcând o voltă spre cer şi revine, încă de două ori să încline aripa, anunţând astfel trei victorii.

Lângă avionul său, tânărul sergent Dienst, venit în escadrilă numai de cinci zile, ne povesteşte cum a obţinut primele patru victorii ale carierii sale pe front...

Ieri, unitatea lor a doborît 12 bolşevici... Au avut şi ei trei avioane pierdute... Faptul a fost consemnat şi de comunicatul Inaltului Cartier al Fuhrerului, dar mai aflăm cum un locotenent a aterizat în spatele liniilor, forţat, când şi-a dat seama că este la ruşi nu şi-a pierdut cumpătul. S'a apropiat de un soldat bolşevic pe care l-a somat cu pistolul întins, întrebându-l unde sunt soldaţii germani. Rusul i-a arătat cu mâna: „Tam'', ceea ce spunea, acolo. Atunci locotenentul s'a retras cu pistolul întins, a sărit în avion şi a plecat teafăr. A aterizat în pană de benzină lângă nişte maşini germane... Aseară a venit, era amărât că i s'a stricat trenul de aterisare... Dar noi l-am sărbătorit că s'a întors...

Seara, suntem găzduiţi de vânătorii români, dela care aflăm o mulţime de lucruri interesante din vieaţa lor de eroi, petrecută timp de patru luni aci. Raidurile lor de însoţire a avioanelor Stukas la Novorosisk, de patrulare şi de gonire a bombardierelor bolşevice, constitue episoade demne de tradiţia începută în Basarabia şi la Odesa.

Mâine, vom pleca în alt sector; alt sector cu alte misiuni, cărora ei le vor răspunde cu acelaşi elan.

ION VELICIU

Seară transnistriană

Soarele se culcă 'n bulgării de sgură
Şi cu jar aprinde iarba pe răzoare,
Vântul mângâie un trup firav de floare
Rătăcită la un colţ de arătură.

Drumul care spintecă tăcerea mută
Până hăt, departe 'n stepă sau liman,
Picură tăceri de apă ne'ncepută
Din durerea aşternută an cu an.

Peste câmpurile 'ntinse, peste valuri
Se ridică iar din umbră duhul sfânt,
Singuratice troiţe lângă maluri
Strâng în palme truda noastră din pământ.

Şi o rugă se ridică 'n miez de noapte
Din amvonul care arde 'n răsărit,
O litanie cu lacrimi şi cu şoapte
Pentru toţi ostaşii noştri ce-au murit.

CONSTANTIN SALCIA.

Schiţă de P. Şuţeanu

Un sergent român salvează un ofiţer german

Pe frontul Semkin, la cota 87,0, între lacurile Barmanzak şi Zaza, locot. german Hasenkamp, comandantul unei secţii A. A. grele, de 85 mm, venise în sprijinul infanteriei noastre, împotriva tancurilor ruseşti.

O ceaţă deasă împiedeca vederea tunarilor germani ca să poată trage dela distanţă, contra carelor de luptă ce pătrunseseră în dispozitivul nostru. Văzduhul se cutremura de vijelia obuzelor artileriei noastre uşoare şi grele, ale tunurilor anti-tanc, ale armelor automate şi de sgomotul strident al şenilelor tancurilor duşmane.

Fiecare ostaş se lupta eroic şi ar fi putut înfrânge infanteria şi cavaleria rusă, ca de multe ori, cu toată superioritatea numerică sdrobitoare a lor, dacă n'ar fi fost sprijinite de puternice formaţiuni de tancuri.

Tunurile antiaeriene germane ale locot. Hasenkamp nu se lăsau intimidate de inamic şi trăgeau salve automate în monştrii de oţel. Cu şase lovituri au distrus şase tancuri, atinse în plin. Insă, din cauza lipsei de vizibilitate, o formaţie de tancuri îl înconjoară pe cota 87,0. Imediat locot. Hasenkamp dă ordin oamenilor să-şi distrugă tunurile, ca să nu cadă în bună stare în mâinile duşmanului.

Gloanţe şi proiectile vrăjmaşe se năpusteau asupra lor. Ofiţerul german, rănit la braţ, a vrut să se îndrepte spre o maşină aflată în vale, ce nu era bătută de inamic. Tocmai atunci a apărut o ceată de bolşevici, care l-au făcut prizonier.

Ca un inger păzitor, a apărut atunci, ca din senin, sergentul Hasin Mihai, dintr'un regiment de vânători. Observând starea disperată a ofiţerului german, nu a stat mult pe gânduri, şi cu trei oameni ai săi, a atacat ceata de bolşevici. Lupta a fost crâncenă. Toţi oamenii sergentului au căzut răniţi. Văzându-se singur, a adunat alţi oameni şi a pornit cu ei din nou să salveze pe ofiţerul german.

A ajuns ceata din urmă şi iar a deschis foc asupra ei. Lupta a fost disperată. Ruşii fiind mulţi, sergentul a avut din nou pierderi. Cu tot curajul şi cu toată vitejia depusă, nu reuşeşte nici de data aceasta să-şi ajungă scopul. Abia scăpă el însuşi din învălmăşeală. A treia oară aleargă să-şi refacă grupa. Atacul fiind dat de data aceasta cu furie, inamicul a fost sdrobit şi locot. german Hasenkamp salvat. Ofiţerul a fost dus la maşina lui.

Gestul eroic şi camaraderesc al sergentului român Haşiu Mihai a impresionat până la lacrimi pe distinsul ofiţer german. El şi-a desprins de pe piept decoraţia Crucea de Fier, clasa I-a, şi a înfipt-o pe pieptul de erou şi în dreptul inimei de frate a sergentului Haşiu Mihai.

Sergentul Haşiu Mihai a fost prezentat generalului comandant al Diviziei, de către locot. Hasenkamp, comandantul secţiei A. A. Ofiţerul german a raportat generalului nepreţuita şi vitejeasca intervenţie a sergentului, graţie căreia ofiţerul se mai bucură de libertate şi vieaţă.

Comandantul Diviziei, ca să răsplătească o asemenea faptă, neîntrecută, se adresează ostaşului:

— Sergent Haşiu, eşti decorat cu „Virtutea Militară''.

Serg. t. r. PETRE VIDU-BOENGIU

Rugă dela Don

Doamne, nu mă tem de moarte,
Dar de-o fi să mor la Don
Pe câmpiile deşarte
Lângă dragul meu pluton;
Fă să fie zi cu soare,
Ziua, când mi-i da vecia,
Ca în vieaţa viitoare,
Să mă cred în România.

Fă să am la cap o cruce,
Dar, de nu se va putea,
Vântul, poate-mi va aduce
Din apus, din Ţara mea,
O petală de sulfină
Pe-un inel de curcubeu,
Ca în ţarină străină,
Să mă cred în satul meu.

Doamne, inima mea fă-o
Neînvinsă ca un munte,
Şi întreaga-mi vieaţă, dă-o
Celor ce-s cu Tine, punte.
Casa mea cu streşini ninse
Adă-mi-o măcar în vis.
Zilele să-mi fie prinse
De o creangă de cais.

Doamne, moartea nu mă doare,
Nici n'am teamă c''am să mor,
Dar aş vrea să am o floare.
Din străbunul meu ogor;

Floare de cireş culeasă
Intr'o noapte prinsă 'n stele,
Ca să cred că sunt acasă
Lângă Prut, în Fîntînele.

A. G. DELAFINTINELE.

Artileriştii bolşevici capturaţi de armata noastră împreună cu tunul lor

Cum au luptat dorobanţii noştri

Soare la Don!

Abia terminasem de scris acescte trei cuvinte şi un foc viu al artileriei antiaeriene sgudue uşa unicului bordei în care ne adăposteam. Un avion urmărit de aproape de norişorii alburii ai proiectilelor care explodează, face cercuri deasupra poziţiilor noastre.

Nu eram încă lămuriţi: era un aparat românesc sau unul sovietic?

Trăgea anti-aeriana noastră sau cea inamică? Avionul s'a ridicat vertical aproape, a luat-o în direcţia liniilor româneşti şi a revenit la înălţime mijlocie, întins către noi. Va să zică un avion românesc, ne gândeam noi, care a fost lovit de tunurile sovietice.

In acelaşi moment, am văzut însă pe avion emblema „bolşevică", Ei, drace!.. Exclamaţia a mai răsunat încă odată, căci nu ştiam încotro au pornit cele trei avioane de vânătoare ale noastre, care cu o clipă mai devreme, roiau pe sus? Ah! iată unul. Năvălea în spatele celui sovietic.

Cele ce urmau variau cu o iuţeală fulgerătoare; o flacără a ţâşnit, urmată imediat de o funie răsucită de fum. Avionul sovietic se prăbuşeşte şi vânătorul român a mai făcut un sbor pe deasupra lui, rotindu-se de trei ori, şi...

Un eveniment, pe care în săptămânile de luptă defensivă l-am trăit zi de zi. Cu toate că nu era ceva rar, eram de două ori bucuroşi, de acest nou succes: întâi, fiindcă era un avion duşman mai puţin; al doilea, fiindcă de ieri sătucul din spatele nostru era plin cu trupe de infanterie şi artilerie, care aşteptau numai ordinul de a intra în acţiune.

Aviatorul sovietic ar fi putut uşor să-i de-a pe mâna artileriei „roşii", sau a bombardierelor sovietice, care încercau zadarnic să ne descopere.

Bordeele erau din nou acoperite de luciul soarelui din această frumoasă zi de iarnă. De câteva zile frigul a început să se înmoae, treptat, iar troenele de zăpadă să scadă tot mai mult. Aici, în răsărit, am învăţat să cunoaştem la perfecţie schimbarea vremii; cum răsare luna şi cum va fi ziua de mâine, după apusul soarelui.

Aci am învăţat să iubim soarele şi să urîm frigul şi ploaia, care fac să mustească adăposturile şi cazematele. Vântul gonea perdelele dese de nori alburii deasupra întinsului dezolat.

La miezul zilei parcă era seară. Şuvoaiele de apă se scurgeau fără încetare pe pereţii bordeelor, înăuntrul cărora fuseseră improvizate sobe din pământ, cu burlane construite din cutii de conserve.

La cota 226, mitralierele duşmane trăgeau necontenit, încă de cu seară. Erau înciudate parcă de faptul că dorobanţii noştri reuşiseră să respingă, într'o singură zi, nouă atacuri sovietice. Deodată, caporalul Popescu Nicolae, observator la postul înaintat al Batalionului 11, a anunţat mişcare la obstacolele de sârmă. „Umbre cenuşii" se deslipeau dela pământ, şi apăreau ca nişte fantome în fâşia luminoasă a cartuşelor trasoare. Erau bolşevicii!

Se pregătea oare de un atac? Bateriile i-a întâmpinat cu valuri de foc. In faţa sârmelor, pământul a ţâşnit, pulverizat, din gropile făcute de proiectilele care se afundă incandescent, sfârâind în pământul îngheţat. Focul celorlalte arme automate aveau acelaşi obiectiv. Comanda a durat mai bine de un sfert de oară, apoi liniştea a cuprins din nou sectorul. Ambuscada sovietică a fost respinsă cu multă dibăcie de dorobanţi.

Numai în sectorul companiei a 7-a, comandat de sublocotenentul Mihuţă, sunt număraţi 85 de sovietici morţi.

Prin şanţul de comunicaţie am ajuns din nou la bordeiul, în care eram găzduiţi. Comandantul grupei s'a dus la sobă, a pus lemne, a suflat în foc şi a aşteptat până când s'a auzit duduitul vesel al flăcărilor. Apoi a trezit santinela, care trebuia să intre în post, a trimes pândarului de afară un ceai fierbinte, şi s'a întins mulţumit, jos, alături de camarazi.

Cap. t. r. C. NICULESCU-VÂLCEA

Când flutură drapelul...

Aud în mine inima cum bate
Când flutură asupra mea drapelul,
Când zăngăne în arma mea oţelul
Şi trec în ropot greu care blindate.

Aud chemarea dincolo de mine,
Şi dincolo de tot ce mă 'nconjoară
Eu n'aş putea trăi fără de ţară,
Nici ţara n'ar putea trăi fără de mine.

Pământul e al meu, cu sunt al lui...
A veşnicit în el un neam întreg
Şi'n ceasul luptei sfinte înţeleg,
Să mor pe el, dar nu-l dau nimănui.

Şi sufletele noastre le dăm ţării,
Şi sângele să ostoie pojarul,
Pornim la luptă cât nisipul mării
Că prea ne doare unde-i rupt hotarul.

Când flutură drapelul peste noi
Şi trec în ropot greu care blindate
Imbrăţiş arma — gata de războiu,
Şi-mi străng în suflet graniţele toate.

GH. NEGURIŢĂ

Pe un aerodrom româno-german

In ziua de 19 Noemvrie ruşii deslănţuiau ofensiva de iarnă. Atacau cu efective mari în cotul Donului şi Sud-Stalingrad. Ei profitaseră de o ceaţă deasă, care făcea opac infinitul stepei iar canonada artileriei se auzea înfundat ca nişte izbituri intr'un munte de vată.

Aviaţia noastră nu putea interveni decât cu riscuri mortale. Cu risipă disproporţionată de oameni şi materiale. Plafonul era între 80—200 metri. Motoarele duduiau, gata în orice moment să intre în acţiune. Priveau cu disperare cerul de plumb. Uneori cortina grea a negurilor se subţia şi o fereastră albastră se deschidea spre înălţimile azurate. Atunci un fior de speranţă ne umplea inimile; pe aerodrom Stukas-uri germane şi Meserschmidt-uri cu culori româneşti aşteptau la fel unor păsări cu aripile întinse pentru sbor.

Tancurile ruseşti erau la 18 kilometri. Perdeaua de ceaţă vibra ca o cortină, în dosul căreia baletul sălbatec al morţii a inceput O supremă exaltare ne străbătea inimile, ne gândeam la patria noastră, pentru mărirea şi onoarea căreia ne batem aici în stepă; la porţile Stalingradului. Cine va putea exprima vreodată măreţia acestei simţiri, ce cântec o va putea purta întreagă pe aripi de mătase?

Ceaţa s'a rărit ca o turmă de bizoni intr'un popas pârjolit de foc şi secetă. în nouri de fum roşii; 40 de Stukas-uri se ridică, urlând şi vibrând, săgetând norii. Atacă! Nu ne lăsăm mai prejos. Căpitanul aviator Şerbănescu, sare cel dintâiu în carlingă, urmat de locotenentul Berceanu şi adj. Mucenica. Slt. Fiorescu, cu aerul lui de adolescent surâzător de parcă ar pleca la vânătoare de fluturi pe luncile sure ale cerului şi adjutantul Vinca Tiberiu au alergat în faţa puhoiului de tancuri şi coloane de maşini ce înaintau dinspre răsărit.

Aerodromul vibra la unison cu inimile noastre. Dacă cerul s'ar fi deschis mai mult! Dar el rămânea întunecat ca o fatalitate; aviatorii au înfruntat fatalitatea cu un surâs, replica de totdeauna a acestei rase, în faţa destinului implacabil. De la altă escadrilă au plecat Iocot. Agarici, Eftimescu şi Mureşanu.

Mecanici, soldaţi, armurieri, stăteau în aşteptare pe aerodrom, cu ochii spre răsărit.

Locotenentul aviator Berceanu s'a întors cu parbrisul spart şi o dără de sânge ce se prelingea de sub casca de piele. I-am spus că e rănit şi l-am întrebat cum se simte. A surâs! I se părea un amănunt fără importanţă. Atacase atât de jos, încât fusese atins de un proiectil de infanterie în cap. A scăpat ca prin minune. Ai noştri şi germanii veneau şi plecau fără răgaz. Alimentau, decolau şi plecau câte o celulă. Sublocotenentul Fiorescu a făcut trei ieşiri la inamic. Seara a fost felicitat de comandantul de grupă, la conferinţă. Adjutantul Vinca a aterizat cu radiatorul spart, la 500 metri de tancurile ruseşti. Un camarad i-a dat repede o mână de jutor. Stricăciunea a fost reparată sub foc inamic, cu calm şi îndemânare şi avionul a revenit la aerodrom. Câteva echipagii s'au rătăcit în ceaţă.

La trei şi jumătate în stepă era noapte. Ultimele avioane s'au întors din misiune. Au atacat cu tunurile de bord şi mitralierele coloanele de maşini şi infanterie ce înaintau, alături de camarazii germani, în această zi de încordare extremă, când motoarele pare că vorbeau o limbă omenească, înfrăţită cu sburătorii

Serg. t. r. BĂLAN ION

Artileria antiaeriană română

In dimineaţa zilei de 21 Noemvrie 1942, ne găseam încordaţi în uriaşa luptă de apărare împotriva puhoiului moscovit, încadrat perfect de armele cele mai moderne: artilerie de katiuşe şi numeroase formaţiuni de tancuri.

Căpitanul Bombea primise ordin dela comandamentul diviziei să apere, cu compania sa, gara Abganerowo, în vreme ce infanteriştii lucrau la organizarea satului cu acelaşi nume, unde se afla şi comandamentul marei unităţi. Cum inamicul evita gara, situată la 12 kilometri de sat, compania a. a. a primit ordin să se deplaseze spre comună, unde numeroase forţe de cavalerie inamică îşi făcuseră apariţia, pe culmea de deal, cu intenţia de a ne invălui.

Regimentul de cavalerie bolşevică este prins în flanc, pe panta dealului din dreapta satului şi secerat fără cruţare.

Cai şi oameni, tunuri şi mitraliere, primesc lovituri în plin. Focul de secerare al celor şase tunuri produce un adevărat dezastru inamicului. Panica era de nedescris. Bravul căpitan dirija tirul. Comandanţii bolşevici incercau zadarnic să apuce pe după cotul dealului, spre a ieşi din raza focului. Comandantul vitezei companii le-a ghicit intenţiile şi în viteza cea mai mare a maşinilor, a deplasat două tunuri, să cadă în spatele vrăjmaşului fugar. Tocmai când ruşii se credeau la adăpost, focul de secerare a căzut ca din cer în rândurile lor...

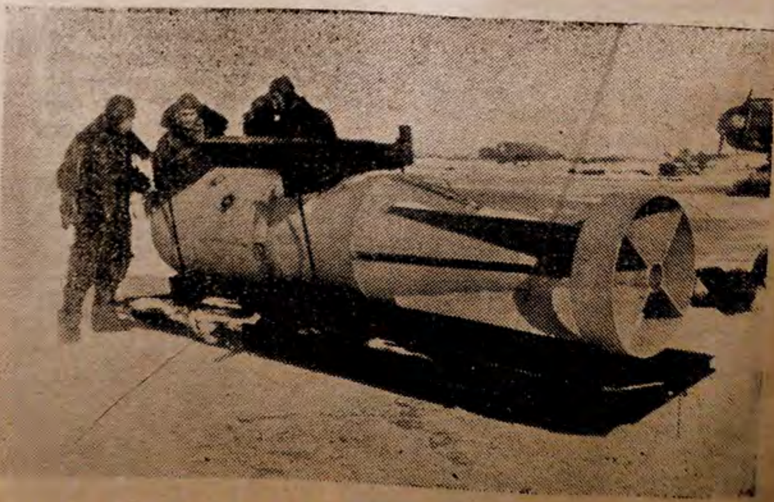
Călăreţii ruşi au apucat în galop, nebuni, unii spre creastă, alţii la vale, în lungul şi în latul poalei de deal, dar focul era după ei, crud, nimicitor, ca un blestem. Două escadroane, cu efectiv de războiu, cu arme cu tot au rămas pe teren, sdrobite, nimicite.

Prin curajul, priceperea, intervenţia promptă şi eficace a căpitanului Bombea, comandamentul marei unităţi şi trupele angajate în luptă, în localitatea Abganerow-sat au fost salvate.

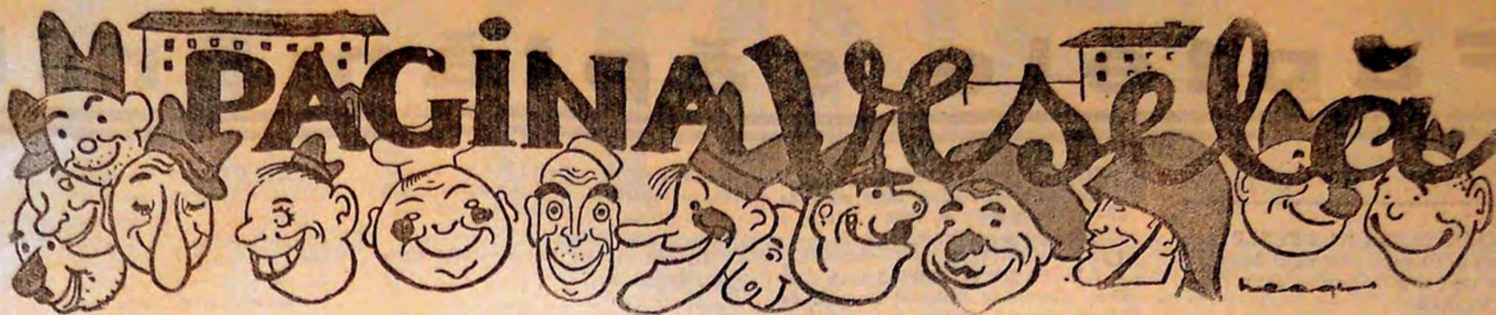
Generalul comandant al diviziei a întâmpinat pe căpitan cu vorbele:

— Căpitane Bombea, răsplata cea mare ţi se cuvine cu prisosinţă.

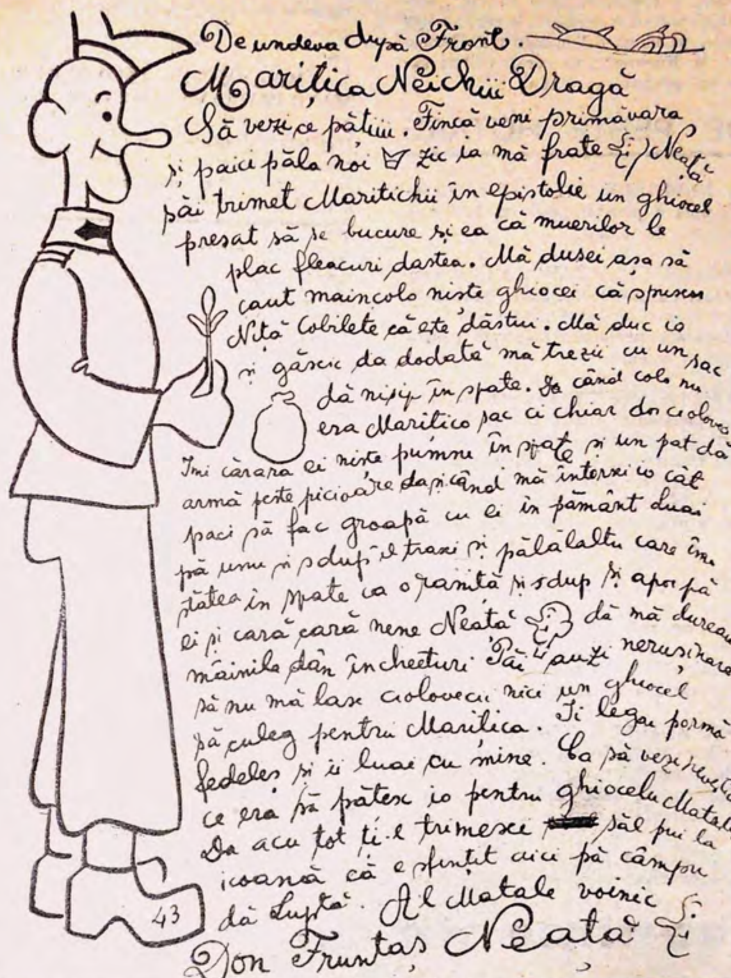
— Mi-am făcut numai datoria, domnule general! răspunde cu modestie, căpitanul.

O bombă din cele mai grele pregătită contra bolşevicilor

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Pe unul ca p'ălălalt

Se opreşte-un om prin sat
C'un flăcău... cam deşucheat
D'unde eşti tu, măi voinice?
— Dela noi sunt, nu-s de-aice!
— Cum te cheamă?
— Ca pe tata!
(Băeţanul cuvântat-a).
—Şi pe tatăl tău creştine,
Cum îl cheamă?
— Ca pe mine!
— Hei-hei—... Dar pe amândoi,
Cum vă cheamă, bre, pe voi?
— Păi..., grăi flăcău 'nalt
Pe unul... ca p'ălălalt!

EPIGRAME INTRE ARME

Ţarul roşu

Stă la ospăţ cumplita fiară
Stă'n scaunul — făcut din ceară
Ce-i dedesupt?... de nu mă crezi,
citeşte — „Capra cu trei iezi!"

Doctrina comunistă

Tâlcul agerei doctrine
cam aşa se tâlmăceşte:
ce-i al tău — îmi aparţine;
ce-i al meu — nu te priveşte!

Inaintarea bolşevică

E-o înaintare grea.
Prea e complicat atacul.
Şefii merg — d'abuşilea,
Trupele — de'berbelacul!

Strigături

Măcar că-s fecior sărac
Fetele cu ochiu-mi fac.
Măcar că-s fecior străin,
Toate după mine vin.

*

Câte fete ghieş mi-au dat,
De le-ai strânge-ai face-un sat.
Câte-mi ţin azi drumul iară,
De le-ai strânge-ai face-o ţară!

*

Băietane, măi, băiete,
Hai să vezi şi-a mele fete!
Am o fată cam gheboasă
Nu-i nimica!... E bănoasă!

*

Celelalte patru, toate,
Frumuşele-s, cât se poate!
Unii spun că-s mofturoase,
Astea-s vorbe mincinoase!

PROVERBE

Bătrânii au sfaturi multe, căci au păţit multe.

•

Ascultă sfaturile mele, fine, dacă vrei şi tu să trăieşti bine.

•

Când poţi, împacă certele.

•

Tocmeşte pielea vulpii din pădure.

•

Prostului să nu-i spui niciodată cusurul ce-l are.

Scumpul nu e stăpân pe banii săi, ci banii sunt stăpânii lui.

•

Cine fură azi un ou, mâine fură un bou.

•

E plin de noroc ca broasca de păr.

•

Poama nu cade departe de pom.

•

A lipsit de acasă nouă ani şi s'a întors cu nouă bani.

Glume

La poarta Raiului:

Sf. Petru: — Dumneata ştii că mai uşor trece o cămilă prin urechile acului, decât un bogat să poată intra în rai...

Omul: — Nu uita. Prea Sfinte, că întregul meu avut era pe numele nevestii...

Obişnuinţă

Doctorul: — Unde te doare ?

Profesorul de geografie: — La nord de gleznă şi la sud de genunchi.

Ghinion

— Era cât p'aci să câştig lozul cel mare de 6 milioane. Toată diferenţa a fost de o cifră.

— Cum asta ?

— Cel care a câştigat locueşte la numărul 36 pe aceeaşi stradă cu mine, iar eu locuesc la 35 !

GHICITORI

Inalt cât casa, rotund ca masa, dulce ca mierea, amar ca fierea.

(Nucul)

Cu cinci pari şi-o nucă, faci gardul cât îi vrea.

(Andrelele)

La cap pieptene, la trup pepene, la coadă secere.

(Cucoşul)

Merge iarna pe poiană şi-i gătită ca şi-o doamnă.

(Vulpea)

Neaţă camuflat

Unde e Neaţă?

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— Să culeg nişte ghiocei, să-i trimet Mariţichii în epistolie.

Ciolovecii: — Aha, rumanski, Neaţă! Pă el!

— Staţi că vă învăţ eu minte, Ivanilor!

— Aşa: Acum am cules un ghiocel şi două păpădii bolşevice.

Faptele săptămânii

DIN ȚARĂ

MAJESTATEA SA REGELE a binevoit să fie nașul celui de al doisprezecelea copil al muncitorului Marin Vișan, din Capitală.

La botez, care s'a făcut acum câteva zile, Suveranul a fost reprezentat de către prefectul județului Ilfov, care a dăruit părintelui celui botezat diferite daruri.

UN GRUP DE FARMACIȘTI GERMANI, a vizitat zilele trecute laboratoarele chimice ale armatei și Spitalul militar „Regina Elisabeta".

SUBSECRETARIATUL DE STAT AL AERULUI, face cunoscut că primește voluntari în unitățile de aviație, artilerie antiaeriană și geniu aeronautic, tineri între 18—20 ani, de origine etnică română sau germană, care posedă orice specialitate în legătură cu: motoare, radio, electricitate, tâmplărie, tapițerie, tinichigerie, precum și șofeuri, strungari în fier, fotografi, sudori, vulcanizatori și alezori.

Toți tinerii ce doresc a se angaja voluntari, vor adresa cererile lor direct unităților unde doresc să se angajeze, până la 1 Aprilie 1943.

MINISTERUL DE JUSTIȚIE, aduce la cunoștință că plata chiriei ce trebuia făcută până la 23 Martie 1943, se amână până la o dată ce se va anunța, mutările urmând a se face la 5 Mai, în loc de 23 Aprilie, deoarece Sfântul Gheorghe este anul acesta în Vinerea Mare.

O INIȚIATIVĂ FOLOSITOARE, se adaugă la seria măsurilor bune luate de Primăria Municipiului București în cursul ultimelor luni.

Este vorba despre hotărîrea, de a se institui în fiecare lună, între zilele de 20—27, începând cu luna Martie, o „Săptămână a curățeniei".

PE DATA DE 20 MARTIE 1943, s'au făcut numeroase înaintări în grad de ofițeri generali, superiori și inferiori, activi și de rezervă din toate armele.

LUNI 23 MARTIE, a avut loc în Capitală, la Cimitirul „Pro Patria", sărbătorirea eroilor germani, la care au luat parte, pe lângă d-l ministru al Germaniei la București, numeroși ofițeri superiori germani și români.

Ascultați la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostașului" (Lunea, Miercurea și Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marțea) și „Ora ostășească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

ÎN ULTIMELE TREI LUNI, armata bolșevică a pierdut peste un milion și jumătate de soldați.

GENERALUL FRANCO a ținut o cuvântare cu ocazia deschiderii parlamentului spaniol, arătând printre altele, cât de mare e primejdia bolșevică pentru întreaga omenire.

ARMATA CHINEZĂ de sub conducerea Mareșalului Ciank Kai Shek, care luptă împotriva japonezilor, a pierdut anul trecut peste două milioane de oameni, ceea ce înseamnă, că guvernul chinez dela Cuing Kink, nu mai are nici a treia parte din armata cu care a început războiul.

ȘEASE SUTE CINCIZECI ȘI TREI vapoare americane au fost scufundate de submarinele „Axei", pe mări și oceane, în afară de cele scufundate în Atlanticul-de-Nord și Est, anunță United Press din America.

GENERALUL SOVIETIC de aviație Novikov Alexandru, a fost numit mareșal al aerului.

Este prima dată când se dă asemenea numiri la bolșevici.

ÎN INDIA au început iarăși turburările împotriva englezilor. Astfel în localitatea Beneus, studenții indieni au atacat o tabără militară englezească. Cu acest prilej, opt indieni au fost omorâți.

La Calcuta au fost arestați câteva sute de indieni.

MAI MULȚI OFIȚERI SUPERIORI din China naționalistă, au plecat în Japonia, la Tokio, spre a urma o școală de infanterie, unde să își cunoștință de ultimele cunoștințe ale războiului modern.

COMISIA MIXTĂ JAPONO-GERMANO-ITALIANĂ, înființată prin pactul tripartit, s'a întrunit la Tokio, Capitala Japoniei, discutându-se și luându-se hotăriri în privința organizării nouei ordini mondiale, precum și a ducerii războiului comun.

CU PRILEJUL „Zilei Eroilor Germani", Fuhrerul, a venit de pe front la Berlin, unde a ținut o cuvântare, prin care a anunțat că pericolul provocat de iarnă a fost înlăturat, datorită eroismului trupelor germane și aliate, iar victoria nu poate fi decât a acelora de partea cărora este ordinea și disciplina.

După ce și-a arătat convingerea, că popoarele neutre, care nu au un drum bine precizat, nu vor avea o vieață prea lungă Fuhrerul a preaslăvit pe eroii germani căzuți pe frontul de luptă, sau asasinați în patrie de bombele dușmane.

O MARE REVISTĂ italiană publică un articol în care, între altele se spune că poporul italian respinge chiar de pe acum orice discuții cu un trecut care este socotit mort.

Sau Europa se va uni contra bolșevismului sau nu va mai exista.

Italia nu se gândește decât să câștige acest războiu pe care l-a voit acum trei ani, în Iunie.

DIN LONDRA se anunță că ziarul „Daily Telegraph", examinând situația militară, constată că ea este dintre cele mai amenințătoare pentru aliați pe tot întinsul celor șapte oceane.

Pretutindeni, submarinele germane provoacă ravagii în rândurile flotelor aliate de comerț. De altfel atât în Atlantic, cât și în celelalte oceane, pericolul submarinelor este foarte mare.

Toată lumea știe că războiul submarin, pe măsură ce se apropie vara, se va accentua și va lua proporții ce până acum nu au fost cunoscute.

ZILELE TRECUTE a avut loc la Zürich o festivitate prin care s'a deschis o expoziție, pe timp de două luni, de artă românească contemporană.

ITALIA a sărbătorit zilele trecute două zeci și patru de ani dela înființarea Fasciilor de luptă. Acest instrument de stăvilire a comunismului a fost creat de Ducele Mussolini în ședința memorabilă care a avut loc la Milano în Piazza San Sepolcri, la 23 Martie 1919.

ZIARUL ITALIAN „Corriere della Sera", publică o corespondență din București, privitoare la aviatoarea Nadia Russo, subliniind spiritul de sacrificiu care însuflețește pe cele patru femei-pilot române și scoțând în relief nota de feminitate a tinerii aviatoare, „decorată de mai multe ori, ca un adevărat soldat".

„Nadia Russo a fost decorată pentru vitejia ei, deoarece și-a riscat vieața de atâtea ori în acest războiu, pentru a ajuta și salva vieața atâtor luptători eroi".

Gazeta „Sentinela" roagă ostașii să-i trimită, scrise, poezii, anecdote și alte întâmplări din viața ostășească.

Adresa: „SENTINELA", Str. Sărindar Nr. 5-7-9 — București.

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din Răsărit

In sectorul Orel, atacurile bolșevice au slăbit mult. Acest loc fusese ales de comandamentul bolșevic la sfârșitul lui Ianuarie, pentru a face o spărtură adâncă în frontul german. Forțe enorme au fost aruncate de bolșevici, pentru a realiza acest rezultat, urmărit cu îndârjire timp de două luni.

Grație unei rezistențe clasice, dar nu mai puțin dârze și vitejești, forțele germane au oprit efortul inamic. In multe puncte rușii au fost lăsați să înainteze, apoi contra-atacați și respinși. Tactica punctelor de sprijin și a pozițiilor aici rămase înapoia inamicului, a fost utilizată din plin, însuși Orelul rămânând la un moment dat ca o insulă în mijlocul valurilor de înaintare inamică. Deși frontul german s'a curbat în anumite părți, legătura lui a rămas întreagă, comandamentul german a ținut tot timpul în mâini frânele operațiunilor, astfel că din punct de vedere strategic, inamicul n'a' obținut nimic. In schimb, pierderile lui au fost îngrozitoare. Au căzut peste 150.000 de bolșevici morți, și un considerabil material de războiu a fost distrus.

Atacul german în regiunea dela Vest de Kursk, continuă să câștige teren, deși inamicul opune o rezistență înverșunată, întărită prin unități aduse aci din alte sectoare.

Pe frontul Leningrad—Ladoga atacurile dârze ale inamicului s'au dat cu pierderi grele pentru el.

In toate celelalte sectoare ale frontului de Est, comunicatul german anunță că frontul este „puternic stabilizat". Perioada oprirlor de primăvară se apropie.

Bătălia de iarnă pe frontul de Răsărit este aproape terminată. Ofensiva sovietică a realizat câteva câștiguri teritoriale, dar absolut niciunul din obiectivele ei strategice finale n'a fost atins.

Interesant că în sectorul central al frontului de răsărit sovieticii au introdus cavaleria, fapt ce ne arată că tancurile și mașinile grele de războiu nu mai pot acționa cu ușurință, deoarece și aci terenul a început să se desghețe.

Aviația germană și-a continuat atacurile sale metodice asupra centrelor inamice de aprovizionare, bombardând mai ales la Novorossisk, Bogoloie, Toropeț și Murmansk.

Războiul din Africa de Nord

Forțele generalului Eisenhower, șeful armatelor anglo-americane din Africa, au trecut la ofensivă, atât în sectorul sudic al liniei Mareth, cât și în regiunea centrală Gafsa, cu direcția Golfului Gabes, pentru a cădea în spatele armatelor Rommel ce rezistă în linia Mareth. Asupra acestei linii atacul este dat de forțele armatei a 8-a britanice a generalului Montgomery, în timp ce în centrul Tunisiei atacă americanii cu forțe terestre numeroase, sprijinite de mari formațiuni de bombardiere. Lupte grele sunt în curs.

După știrile primite, forțele anglo-americane se găsesc în superioritate numerică accentuată față de cele germano-italiene. Armata 8-a britanică Montgomery, concentrează o mare forță blindată și aeriană. De asemenea armata americană care are baza de plecare Algeria, a primit efective numeroase de peste Ocean.

Deși inferioare numericește, forțele germano-italiene dețin o covârșitoare superioritate tactică, putându-și uni efortul pe linii interioare, în timp ce inamicul se mișcă pe liniile exterioare, care trec, fie peste pustiu, fie peste Mări, prin urmare mult mai anevoioase din punct de vedere al posibilităților de legătură între fronturi. Astfel, armata 8-a Montgomery care atacă în Sud n'are legătură propriu zis cu forțele americane ce operează în centrul Tunisiei, așa încât deocamdată ambele armate operează independent. Legătura care există pe hartă și care ar trece peste pustiul interior, nu este de folos din punct de vedere militar.

De aceea, până acum, luptele s'au desfășurat în favoarea forțelor germano-italiene, care au reușit pretutindeni să arunce pe inamic înapoi, pe linia de plecare, cu toate forțele superioare cantitativ pe care acesta le-a aruncat în bătălie și cu toate masele de avioane care au sprijinit acțiunile sale.

Luptele pe apă

Submarinele germano-italiene produc pierderi uriașe marinei americane și engleze. Deabea, s'a isprăvit atacul marelui convoi din zilele trecute, care au fost scufundate peste 32 vapoare anglo-saxone, și iată, se anunță că alte 15 vapoare inamice au fost scufundate de submarinele germane și italiene în Mediterană.

C. 62.378. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREȘTI.